

Η ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΜΕΓΙΣΤΗ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΒΑΤΟΠΕΔΙΟΥ

ΛΕΥΚ. "Α, ὄχι δά· θεθαίως δὲν θά τοὺς δέ-
σωμεν καὶ τὰ πόδια, ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ
χρονίας κουτσαμάρας· δὲν θά κάμουν ἄλλως τε
καὶ τὴν περιοδείαν τῆς Πελοποννήσου, σὰν τὸν
πατέρα τοῦ Παναγῆ· ἕνα μπαστοῦνι ὅμως εἶ-
ναι ἀπαραίτητον διὰ νὰ βοηθοῦνται.

ΦΙΦΗ. (Εἰσέρχεται). Μ' ἐζήτησατε μπαμπᾶ ;

ΛΕΥΚ. Ναὶ παιδί μου, ἔλα ἐδῶ. Καθὼς σοῦ
εἶπα μετὰ λύπης μου, ὁ κύριος Παῦλος Φαρ-
νάκης, ὁ νέος δηλαδή, περὶ τοῦ ὁποίου σοῦ ὠ-
μίλησα, εἶναι ὀλίγον ἐλαττωματικὸς εἰς τὸ ἕνα
πόδι. Σὲ ἀγαπᾷ ὅμως καὶ σὲ ζητεῖ εἰς γάμον.
Τώρα, παιδί μου, πρέπει νὰ τὸν γνωρίσης καὶ
ἐκ τοῦ πλησίον· ἂν δὲν σοῦ ἀρέσῃ δὲν τὸν
πέρνεις· ἔχεις τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς· θέ-
λω ὅμως νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ κατὰ πόσον καὶ
σύ θά τοῦ ἀρέσης ἐκ τοῦ πλησίον. Φαντάσου
ὅμως πῶς θά σὲ ἀγαποῦσε ἀκόμη περισσότερο,
ἐὰν λόγου χάριν ἐνόμιζεν ὅτι εἶσαι καὶ σύ ὀλί-
γον ἐλαττωματικὴ. . . λόγου χάριν. . . νά, εἰς τὸ
ἕνα πόδι, κατόπιν δὲ ἔβλεπε ὅτι εἶσαι μία περ-
δικούλα χαριτωμένη, ποῦ δὲν τῆς λείπει τίποτε.

ΦΙΦΗ. Καλὲ τί λέτε, μπαμπᾶ ; θέλετε νὰ
κάμω τὴν κουτσή ;

ΠΕΤΡΟΣ. "Ακουσε, Φιφίκα. Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ σὰν
ἀδελφήν μου· τὸ ξέρεις· λοιπὸν εἶναι ἀνάγκη
νὰ τὸ κάμης· ἀφοῦ ἐπιμένομεν ὁ μπαμπᾶς σου
καὶ ἐγὼ, θά εἴπῃ ὅτι ὑπάρχει κάποιος λόγος
πολὺ σπουδαῖος. Ὁ Παῦλος θά αἰσθανθῇ μίαν
παρηγορίαν, ἐὰν ἰδῇ ὅτι καὶ σύ ἔχεις τὸ ἴδιον
ἐλαττωμα, ἔστω καὶ μικρόν.

ΦΙΦΗ. Μὰ νὰ εἴμεθξ λοιπὸν καὶ οἱ δύο κουτσοί ;

ΛΕΥΚ. Μὰ σύ δὲν θά ἦσαι διάβολος ! δὲν θά
ἦσαι πράγματι κουστή· μόνον ἐκεῖνος θά ἦναι.

ΦΙΦΗ. Ναὶ ἔχετε εἰκόσιον. . . μὰ ντρέπομαι.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀφοῦ δὲν ντρέπεται ἐκεῖνος ποῦ εἶ-
ναι πράγματι κουτσός, καὶ θά ντραπῆς· σύ ποῦ
δὲν εἶσαι ; ἔπειτα ἕνα ἐλαττωματάκι θά σὲ
δεῖξῃ ποῖο συμπαθητικὴν ἀκόμη.

ΛΕΥΚ. Ναί, γιὰ φαντάσου νὰ παρουσιασθῆς
ἔτσι κορδαμένη (ἐκτελεῖ ὁ, τι λέγει) ἢ νὰ πα-
ρουσιασθῆς μετὰ τὸ ἕνα ποδαράκι κοντότερο
ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔτσι : (χλωαίνει). Πόσο εἶναι πλέον
συμπαθητικόν ;

ΦΙΦΗ. Μὰ καλέ . . . γιατί νὰ δεῖξω ἐκεῖνο ποῦ
δὲν εἶμαι ;

ΛΕΥΚ. Γιὰ νὰ τὸν πκηγορήσης λίγο, ἀνόητη,
γιὰ νὰ σ' ἀγαπήσῃ περισσότερο.

ΦΙΦΗ. (Ἐν στενοχωρίᾳ). Μὰ μπαμπᾶ μου . . .

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐλα ἐξαδελφούλα· ἡμεῖς φροντίζομεν
διὰ τὸ μέλλον σου καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου.

ΦΙΦΗ. Μὰ αὐτὸ εἶναι πρωτοφανές, Πέτρε.

ΛΕΥΚ. (Μετ' αὐστηρότητος). Γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ !
θὰ κάμης ὅ, τι θέλω ἐγὼ ! — Πέτρε ! πῆγαινε
νὰ φέρῃς τὸν φίλον σου· θά εἴμεθα ἔτοιμοι.

ΠΕΤΡΟΣ. (Δαμβάνων τὸν πῖλον του). Κάμετε
γοήγορα· θά τὸν πάρω μετὰ τὸ ἀμάξι ἀπὸ τὸ ζα-
χροπλαστεῖον καὶ ἐπομένως θά ἔλθωμεν τὸ
ταχύτερον· Φιφίκα ! μὴ με βγάλῃς ψεύτη ! τοῦ
εἶπα ὅτι εἶσαι κουτσή. Πρότεξε !

(Ἀπέρχεται ἐκ τῆς ἀριστερᾶς θύρας).

(Ἐπεται συνέχεια.)